

IŠ ANYKŠČIŲ KRAŠTO TAUTOSAKOS RINKINIŲ

Marija Imbrasytė-Čirlienė gimė 1892 metais Kavarsko valsčiuje, Varnelių kaime. Ten ir užaugo.

Tėvai, Apalonija Kiršaitė ir Stasys Imbrasas, – buvę samdiniai. Imbrasų šeimoje augo penki vaikai. Materialinė šeimos padėtis buvo sunki, todėl Marija nuo mažens augo pas senelę Kiršienę.

Tėvas, išgarsėjęs apylinkės sodininkas, buvo kviečiamas į visus dvarus. Paaugusi Marija padėdavo tėvui dirbti ir dėl to, kaip ji sako, iki šiol moka apsieiti su visokiais medžiais: skiepyti, genėti.

Lankyti mokyklos Marijai neteko. Pirmasis jos mokytojas buvo motina. Jai padedant, Marija išmoko pažinti raides.

1913 metais ištekėjo už batsiuvio Jurgio Čirlio, kuris turėjo 18 arų žemės. Marija persikėlė gyventi pas apylinkės buožes – Laskauskus, Navikus.

Tarybinės santvarkos metais, kuriantis kolūkiams, Čirlienė įstojo į kolūkį „Tarybų Lietuva“ ir jame dirbo. Savo nuoširdžiu darbu ji nusipelnė kolūkiečių pagarbą, ne vieną padėką gavo iš kolūkio valdybos.

Išaugino Čirlienė tris dukras. Dabar Marija Čirlienė gyvena Ažuožerių kaime pas dukrą Oną Kazlauskienę.

1968 metais rugsėjo 8 d. liaudies dainininkė Marija Čirlienė atšventė 76 metų sukaktį. Marija ir toliau tebėra tokia pat energinga, darbšti, nesiskiria su daina, knyga, laikraščiu.

„Mane išaugino senelė Ieva Kiršienė. Ji gyveno 107 metus. Daugybę dainų, pasakų mokėjo. Aš turėjau gerą atmintį, todėl labai greit dainas išmokdavau. Trylikos metų būdama aš ne tik pati dainavau, bet mokiau dainų ir savo kaimo mergiotes.

Iš senelės aš išmokau daugiau kaip šimtą dainų. Nemaža jų – apie baudžiavos laikus, ūkio darbus, apie mergeles, jų žalias rūtas, bernelius.

Aš ir pati dainas rašau. Turiu parašiusi apie Vienuolio gimtinę, Anykščių miestą, mūsų medelyną ir kt. Septyniasdešimt tris mano padainuotas dainas užsirašė atvažiavę iš Vilniaus Lietuvių literatūros istorijos instituto. Atvažiuoja pas mane daug svečių dainų pasiklausyti iš Kauno, Vilniaus, Šiaulių ir kitų vietų. Aš moku dainuoti ne vien lietuviškas dainas, bet ir rusiškas, lenkiškas ir žydiškas. Moku ir šias kalbas.

Mylimiausias mano svečias būdavo Antanas Vienuolis. Kol gyvas buvo, pas mane dažnai atvažiuodavo.

Dabar vakarais mėgstu paskaityti knygą, pažiūriu televizorių, o kai kada ir popierines gėles padarau. Daug darbo turėjau kol padariau vanago iškamšą“.

Papasakojo **M. Čirlienė**

Pasakojimą užrašė **St. Kizienė**

Užrašyta apie 1969 m.

IŠ KITŲ IŠMOKTOS DAINOS

Ant Virintas kranta...

Ant Virintas kranta
Pona dvars stovėja,
Apsodintas žaliais medžiais,
Ti garsiai skambėja:
    Džiumba džiū, džiumba džiū,
    Džiumba, džiumba,
    Ras, dva, tšy.

O vidury dvara
Baltas suols stovėja,
Ant ta suola tijūnai
Rykštes dalinėja.
    Džiumba džiū...

Ir atveda vergų
Rankom surištomis,
Liepia pons nuplakti
Rykštėmis baisiomis.
    Džiumba džiū...

Čeba, panie, tego,
Plakti vergą šitą,
Kad šis baltas suolas
Būt krauju dažytas.
    Džiumba, džiū...

Kaip tik tų vergų
Kotai kotavoja,
Visi pona šunys
Stauge, ratavoja.
    Džiumba, džiū...

Čeba, pane, tego,
Všyskie psy pšiviondzac,
Žaby oni nieslyšėli,
Jak dlia viergu boli.

P a s t a b a. Šią dainą M. Čirlienė išmoko iš senos moters, kurią visi vadino Ingasiene. Ji dažnai ateidavo į Pakurklius (Pavirinčius), Petuko (Piotuch-Kublickio) dvaran, kur tuo metu dirbo Čirlienė.

Malu malu...

Malu malu viena,
Pasižiūriu – diena,
    Suku girnas tankiai,
    Kad byrėtų smulkiai.
Girnelas traukiu,
Sava miela laukiu,
    Girnelas apsuksiu,
    Sava miela sutiksiu.

Oi, tu, dėde,
Kur tu dedi,
Kešenėlėn, kešenėlėn,
Pro vartelis karčemėlėn.
Pas Leibą nunešiu,
Už durų užmesiu,
Duos tau Leiba buteliuką,
Tu nuvirsi po staliuku.
Nieko iš to neišeis,
Ka gi šičia tu maišais,
Aš neturiu ko paduot
Ni pačiam, ni vaikam.

P a s t a b a. Daina, anot M. Čirlienės, senybinė, dainuojama bet kokia proga. Išmokusi ją iš bobutės I. Kiršienės.

Oi, kas pasdarė...

Oi, kas pasdarė
Oi, kas pasdarė,
Kas pasdarė mūsų lauki
Negerai.
Vai ir užmušė
Vai, ir užmušė,
Užmušė žalnierėlį
Negyvai.
Vai, kur kavosim
Vai, kur kavosim,
Kur kavosma žalnierėlį
Jaunajį.
Vai, pakavosim
Vai pakavosim,
Pakavosim žaliam rūtų
Daržely.
Vai, ka papuošim,
Vai, ka papuošim,
Ka papuošim žalnierėlia
Kapelį.
Vai, tai papuošim
Vai, tai papuošim,
Tai papuošim žalių rūtų
Kvietkeliu.

P a s t a b a. Tai vyrų daina. Vyrų ją padainuodavę labai gražiai. Daina, anot M. Čirlienės, kapotinė, dainuojama einant koja kojon.

Kai ašen jojau...

Kai ašen jojau
Per vasarojų,

Tėvelio sodas
Gražiai žydėja:
Iš pakraštelių
Žalias vyšnelas,
Per vidurėlį
Vis obelėlas.

Kai ašen jojau
Per vasarojų,
Močiutės daržas
Gražiai žydėja:

Iš pakraštelių
Vis aguonėlas,
Per vidurėlį
Vis kopūstėlas.

Kai ašen jojau
Per vasarojų,
Sėsės darželis
Gražiai žydėja:

Iš pakraštelių
Vis lelijėlas,
Par vidurėlį
Žalias rūtelas.

P a s t a b a. Daina išmokta iš bobutės I. Kiršienės.

PAČIOS SUKURTOS DAINOS

Apie Anykščių medelyną

Kaip Anykščių medelynas
Gražiai sutvarkytas,
Kaip mergaičių audėjelių
Raštais išrašytas.
Vienaip žiūri – keturnytas,
Kitaip – aštuonytas,
Tai klėtkutėm, tai langeliais
Visaip išrašytas.

Kai asfaltu autobusais
Keleiviai važiuoja,
Daugel jų sustoji žiūri,
Žiūri ir gražiuojas.
Kaip gi gražiai sutvarkytas
Žalias obelaites,
Jos iš tola mum atroda,
Kaip su kepuraitėm.

Vikrūs mūsų agronomai,
Jie niekad nesnaudžia,
Jie kasmet vis tolyn, vis gražyn
Audimėlį audžia.
Kai sulaukia vasarėlas

Žalias obelaitės,
Apsivelka jos gegužy
Su baltom suknaitem.
Kaip malonu mum žiūrėti
Į baltas suknaites,
Ūžia zvimbia bitutėlas,
Renka sau medutį.
Ir parskridi avilėliuos
Į korelius pila,
O mes valgom saldų medų.
Ir bitutes giriam.
Jaunas mūsų direktorius
Važiuotas važiuoja,
Jis apžiūri visą tvarką,
Gerai rakanduoja.
Jei kas blogai darbą dirba,
Tai baras ir baudžia,
O kai bausmę jis atlieka,
Tai ir vėl jį glaudžia.
Medelyna darbinykai
Dirba ko geriausiai,
Kad Anykščių medelynas
Būt už vis gražiausias.
Kad greit augtų obelaitės
Ir daug vaisių duotų,
Kad Anykščių medelynas
Daug pajamų gautų.

P a s t a b a. Ši daina sukurta 1963 m. spalio mėn., kada M. Čirlienė sužinojo, kad jai teks dainuoti Panevėžyje, Panevėžio ir Anykščių medelynų darbuotojų susitikimo metu.

Daina apie Anykščius

Anykščių miestas
Kalnais apriestas,
O aplink miestą
Upė Šventoji,
Vingiais išriesta.
Bėga Šventoji,
Bangos plasčioja,
Kartais jos šnabžda,
Kartais net garsiai
Sušnekučiuoja.
Jas klausinėja
Tarp sau viens kitas,
O kas tai buvo,
Kas tai atsitiko
Kad rašytojas
Pas mus neatvyko.
Margom pakrantėm

Nebevaikščioja,
Sidabro bangų
Nepaveiksluoja. (2 kartus)

Daugelio žmonių
Mūsų veidrody
Veidai atspindi,
Mes tik Vienuolia
Veida nerandam. (2 kartus)

O kur jis dingo,
Kur iškeliavo,
Gal gi kitur kur
Jis išvažiava. (2 kartus)

Žalias šilalis
Mums ošia, saka:
Nebmins Vienuolis
Pakrantėm taka. (2 kartus)

Tėvynės žemė
Priglaudė kūnus,
Anykščių žemės
Garbingus sūnus. (2 kartus)

Vienuolis ilsias
Prie sava nama,
Netoli pakrantės,
Jonas Biliūnas –
Ant piliakalnio. (2 kartus)

Tartum jie nori
Pasimatyti
Arba viens kitam
Ranką paduoti
Pasisveikinti. (2 kartus)

Bet žemė meilioji
Juos pavilioja,
Jautrios jų širdys
Plakti nustoja. (2 kartus)

Jie gelmės žemės
Sapnus sapnuoja,
Eilių romanų
Nebeposmuoja. (2 kartus)

Daugelis žmonių
Lanko jų kapą,
O jie negirdi, o jie nemato,
Kas ant jų kapo
Paminklą stato. (2 kartus)

Žalias šilalis
Stovi prie tako,
Visa jis girdi,
Ką žmonės šneka. (2 kartus)

Saka: šilalį
Naujai atželdins,
Kalnus ir slėnius,

Mišku užpildys. Miško eiguliai, Paruošė žemę, greit pagamino, Tai miškų ūkis Vėl apsodina.	(2 kartus) (2 kartus)
Anykščių šilalį Naują augina, Bet Baranauskas Jo nebežina.	(2 kartus)
Kalnais pakalnėm Kur vaikštinėja, Žvėrių urvelius Aprašinėja.	(2 kartus)
Seniai jau nėra Tarpį gyvųjų, Jau neberaša Dainų gražiųjų.	(2 kartus)
Anykščių miestą Tai gražiai puošia, Upė Šventoji Kaip juosta juosia.	(2 kartus)
Iš vienos pusės Juosia Šventoji, Iš antros pusės – Miškai žaliuoja.	(2 kartus)
Anykščių miestas Gražiai atroda, Po jį vaikščioti Tai nenuobodu.	(2 kartus)
Čion lankos svečiai Ir užsieniečiai Ir anykštėnus Pas savi kviečia.	(2 kartus)
Anykščių šilaly, Lankoj žaliojoj, O ten jaunimas Šoka dainuoja.	
Žiūrovai žiūri, Širdį džiugina, – Tai gražumėlis Mūsų jaunimą.	(2 kartus)

P a s t a b a. Daina sukurta 1958 m., praėjus vieneriems metams po A. Vienuolio mirties. Ją M. Čirlienė ruošėsi padainuoti per rašytojo mirties metinių minėjimą. Tačiau, mirus vienai giminaitei, ji turėjo dalyvauti laidotuvėse ir į minėjimą laiku nespėjo atvykti. Taip daina ir liko tada nepadainuota.

LIAUDIES DAINININKĖS SESERYS KAIRYTĖS

Liaudies dainininkės Kairytės kilusios iš garsios anykštėnų Kairių giminės.

Motina Juozapota Rimkutė-Kairienė kilusi iš Pašventupio, poeto A. Baranausko pažįstama, jo sesers Rozalijos draugė. Rašytojas A. Vienuolis buvo J. Rimkutės-Kairienės giminaitis. Ji buvo rašytojo labai gerbiama. A. Vienuolio rūpesčio dėka dar buržuazijos valdymo metais buvo padaryti Kairienės dainų įrašai, kurie dabar saugomi Konservatorijos archyve. Juozapota Rimkutė-Kairienė buvo viena iš populiariausių Anykščių dainininkių. Ji mokėjo labai daug, apie 200, vestuvinių, darbo dainų. Ūkininkai, pas kuriuos ji dirbo, turėdavo ją dažnai išleisti į vestuves, nes be Juozapotos dainų nepraeidavo nė vienos vestuvės. Dalyvavo trisdešimtyje vestuvių pamerge. Visur ji būdavo kviečiama.

Tėvas Feliksas Kairys buvo vienas iš šviesiausių anų laikų anykštėnų, knygnešys, ne vieną kartą dėl lietuviškos knygos, lietuviško žodžio rizikavęs savo laisve, turtu ir šeimos gerove. Kairys labai mylėjo dainą, muziką, mokėjo daugybę žaidimų, buvo geras pasakorius. Garsėjo ir kaip medžio drožėjas.

Tokioje šeimoje ir išaugo penkios seserys Kairytės: Emilija, Monika, Rozalija, Anelė ir Veronika.

Emilija Kairytė-Petronienė, gimusi 1896 metais, gyvena Anykščiuose, Gegužės pirmosios gatvėje 3^a. Monika Kairytė-Jankauskienė, gimusi 1904 metais, gyvena pas savo dukrą Anykščiuose, Alantos gatvėje Nr. 13. Vyriausioji – Rozalija Kairytė, gimusi 1892 metais, gyvena pas savo sesers Veronikos dukrą Anykščiuose, Gegužės pirmosios gatvėje Nr. 18. Anelė Kairytė-Bajorienė, gimusi 1898 metais, gyvena Vilniuje. Veronika Kairytė-Kuliešienė – mirusi.

Iš tėvų jos paveldėjo gražius balsus. Šventosios pakrantės skambėdavo nuo šešių gražiabalsių moterų dainų. Anykštėnai nenusėdėdavo namuose išgirdę jų dainavimą.

Seserys dainuoja dar ir dabar. Kairyčių repertuaras – platus: A. Baranausko, Maironio, Kl. Kairio dainos, sutartinės ir daugelis kitų.

Neseniai pasirodžiusiame plokštelių rinkinyje „Lietuvių liaudies dainų antologija“ yra ir keturios Kairyčių dainos.

Jos – garsios senųjų Anykščių aktorės, liaudies menininkės.

Seserys Kairytės – tikri liaudies talentai.

Pasakoja Rozalija KAIRYTĖ

Mūsų tėvas buvo apsišvietęs žmogus, tai ir mus iš paskutinių stengėsi išmokyti rašto. Sesuo Emilija irgi padėjo man mokytis. Mokslui buvau gabi.

Dainuoti išmokė motina. Pirmoji daina, kurią išmokau būdama penkerių metų, buvo „Rieda ratai rateliukai“. Mūsų šeimoj dainuodavo visi: nuo mažiausio iki didžiausio. Kai mes dainuodavom, tai tėvas su kočėlais pritardavo. Mūsų tėveliukas labai šposus mėgdavo. Iš jo daug žaidimų, pasakų išmokau. Dar ir dabar anūkams paseku.

Mūsų sodyba buvo gražioje vietoje, apaugusi karklais, prie Šventosios upės. Vasaros vakarais kai dainuodavom, tai klausytojų pilnas karklynas būdavo. „Pas Kairių ir tvoros gieda,“ – sakydavo kaimynai. Geriausią iš mūsų visų balsą turi Monika.

Man labai patinka megzti. Visokius raštus išmezgu. Kas ko nesupranta vis pamokau, patariu. Išmokau aš ir siuvėjos amato.

Kai ruošdavom vakarėlius, tai buvau rūbų siuvėja artistams. Man reikėdavo skelbimus, dekoracijas ir pakvietimus piešti. Mūsų vakarėliai buvo taip išgarsėję, kad net iš Panevėžio atvažiuodavo žiūrovai. Bilietų sunku būdavo gauti. Surengėm vaidinimus: „Blinda“, „Amerika pirtyje“, „Kurčias žentas“ ir daug kitų. Patinka skaityti knygas. Dyka ir dabar nesėdžiu. Iš šiaudų krepšelius dirbu, lauko gėlytes, iš molio sulipdau kaimo mergaitės atvaizdą (statulėlę).

Pasakoja Emilija KAIRYTĖ-PETRONIENĖ

Šeima mūsų buvo nemaža, todėl nuo mažumės man teka daug dirbt. Man ilgiausiai ir ganyt teka. A mokytis aš labai narėjau. Bet teveliukas visų neišgalėja mokyt. Man mokslo metas būdava žiema. Pradėjau mokytis par takių Baltranaitį. Skaitunt par knygu vesdavau ne pirštu, a nusmailintu žusies plunksnu. Par Baltranaitį mokiaus čielus metus. Prisimenu, kaip tėveliukas nupirka elementorių. Aš taip narėjau ji turēt ale teveliukas atidave jaunesniajai. Mat kelių nupirkt neišgalėja.

Veliam atsidarius makyklai par žiemu ir aš ėjau. Moke mus mokytoja Olga Fiodorovna. Ji mani labai mylėja. Turėjau gerų atmintį.

Aš labai norėjau, kad mana seserys būtų mokytos. Todėl per ašaras prašiau tėvų, kad tik jas laistų mokytis. Aš prižadėjau dirbti, atiduot sava užuodarbį, kad tik jas laistų. Su teveliuku eidavau ir rugių kirst, ir grūdų grūst, ir linų jaujoj mint, ir karves ganyt. A žiemu pati mokydavaus. Prisimenu neturėja manis kuom apaut, tai iš vatinės kaldras vilakus pasiuva. Ale kiek džiaugsma buvo, kad ir aš galiu mokyklon eit. Taip ir išmokau skaityt ir rašyt.

Dainuoti pradėjau nuo mažens. Motina mažiausiąjį supdava ir dainuodava. Tai ir aš nusiklausius motinai pritardavau. Jau seserims paaugėjus ilgais žiemos vakarais, kai susėsdavom plunksnų plėšyt, tai daina nenutildava mūsų sodyboj iki pat išnakčių. Ar ganydavau, ar rugius kirsdavau, ar grūdus grūsdavau – visada dainuodavau.

Kartais su kitom seserim dalyvavau saviveiklos vakarėlius. Vaidinau „Pone ir mužike“, „Pinigėlius“, „Iš vienos pusės be ūsų“ ir kt. Po vaidinimų – visada dainuodavam. Man labai patinka daina „Op op, kaip ti Nemunėlis“. Mokytojas Žilvatauskas išmokė man daug šviežių dainų.

Dvylikanyčius moku austi. Dar ir dabar turiu sava darba rankšluosčių, stalatiesių. A iš mūsų pati darbščiausia, auksines rankas turi tai Rozalija.

1926 metais ištekėjau už uteniškia Petronia. Vyras iš dvaro gava sklypelį ir supuvusį tvartą, iš kurio statėmės gyvenamą triobą. Įlindom į skolas, nebegalėjom išsimokėti. Biednai gyvenom, kad ir degtukų neturėjom už ką nusipirkt.

Teko pragyventi du karus. Daug mačiau baisybių. Sudegė visi mūsų trobesiai. Likom be pastogės.

1946 metais pradėjau dirbti sanitare. Išdirbau du metus, o nuo 1948 metų ligoninėj dirbo ir vyras maista vežiku. Teko dirbti man gimnazijoj sarge.

Gaunu pensiju, padedu augint anūkėlius.

Knygos ir dabar iš rankų nepaleidžiu. A kai susirenkam visos seserys, tai ir dainas prisimenam, padainuojam...

Pasakoja Monika KAIRYTĖ-JANKAUSKIENĖ

Aš jauniausia šeimoje. Iš pat mažens buvau menkutė, turėjau ilgas, gražias kasas. Seserys, būdamos vyresnės už mane, nenorėjo priimti draugėn. Bet aš visada sekiodavau paskui jas, klausiausi jų dainų ir pati mokiausi.

Prasidėjus 1914 metų karui aš su seserimis Anele ir Rozalija išvažiavau į Voronežą. Kelionė mano buvo pilna nuotykių. Atsilikau nuo seserų. Ilgai klaidžiojau, kol geležinkelio darbuotojai nugabeno mane į Voronežą. Važiavau penkias paras. Voroneže mane priėmė į prieglaudą. Čia pradėjau lankyti mokyklą. Baigiau tris klases. Būdama trečioje klasėje dainavau solo. Mokytojai mane pagyrė, kad drąsiai laikaisi scenoje. Buvo man tada 12 metų.

1918 metais grįžau į Anykščius. Tėveliai mūsų buvo dar gyvi. Sugrįžo į gimtinę ir kitos seserys. Vėl buvom visi drauge.

Sesuo Rozalija – aktyviausia iš mūsų, turėjo organizacinių gabumų. Jos dėka mes kiekvieną vasaros vakarą dainuodavom ant Šventosios kranto. Po kiekvienos dainos pasigirdavo

plojimai. Mat visi kaimynai dainų klausydavos. Prašydavo vieną ar kitą dainą padainuoti. Dažnai pageidaudavo padainuoti „Loja šunys kieme“. Tėvelis su mama sėdėdavo ant prieklėčio ir klausydavosi mūsų dainavimo.

1920 metais susikūrus Anykščiuose mokyklai, pradėjau lankyti antrą klasę. Į trečiąją nepriėmė, nes Voroneže buvo mokoma rusų kalba. Mano mokytojai Anykščiuose buvo Šulga ir Petronis. Priklausiau mokyklos dramos būreliui, lankiau chorą.

1923 metais baigiau Anykščių mokyklos keturias klases. Tą pačią vasarą išvažiavau į Marijampolę. Lankiau čia organizuojamus mokytojų kursus. Nuo 1923 metų rudens aš jau mokytojavau Žiežmariuose. Ten dirbdama 1925 metais ištekėjau. Paskui dirbau Kaišiadoryse, Užpaliuose, Vilniuje.

1945 metais grįžau į Anykščius, kur ir dabar gyvenu. Čia gyvenant teko daug dainuoti. Aš nesu didelė mėgėja viešai dainuoti, bet jei seserys sutinka, tai aš irgi neatsisakau.

Metams slenkant ir balsas jau ne toks, kaip jaunystėje, bet susirenkam padainuoti ne kartą...

Pasakojimus užrašė **St. Kizienė** apie 1970 m.

LIAUDIES DAINININKIŲ KAIRYČIŲ PADAINUOTOS DAINOS

Pupos

Pasėjau pupu vienu –

Kir vir zam
Šukum-bukum kir vir zam
O kirvirzam bam bam bam
O kirvirzam bam bam.

Išdygo pupa viena –

Kir vir zam
Šukum – bucum kir vir zam
O kirvirzam bam bam bam
O kirvirzam bam bam.

Užaugo pupa viena –

Kir vir zam
Šukum – bucum kir vir zam
O kirvirzam bam bam bam
O kirvirzam bam bam.

Nupjoviau pupą vieną –

Kir vir zam
Šukum – bucum kir vir zam
O kirvirzam bam bam bam
O kirvirzam bam bam.

*Dainą padainavo **Rozalija Kairytė**, užrašė **St. Kizienė**.*

Ar aš sveika...

Ar aš sveika linksma, nesmu nuliūdas,
Niekad nestoviu kampe užsnūdus.
Dainuoju laimėj arba nelaimėj,
Linksminuos visad, nedrebu baimėj.
Pakol turėjau ir aš laikiausi,

Su puikiais žmonėm tankiai mačiausi.
O kai nubiednom, vargai prispaudė,
Bagočiai puikūs biedno neglaudė.
Ne man taip vienai –
Kožnam taip stojas,
Kai gyvenimas gerai neklojas.
Vistai gi niekai,
Praeis kaip dūmai
Niekniekiai svieto arba gražumai.

P a s t a b a. Ši daina – mėgstamiausia Emilijos Kairytės-Petronienės daina.

Buvo dūda Vilniuj

Buvo dūda Vilniuj,
Gal buvo, gal nebuvo,
Gal buvo, gal nebuvo.
Kad ir buvo nedūdavo,
Kad ir buvo nedūdavo,
Buvo, buvo, buvo.

Oi, piemenėli, kelk...

Oi, piemenėli, kelk,
Gegutėlė kū-kū.
Oi, kelk, oi, kelk,
Kū-kū-kū,
Gegutėlė kū kū,
Gegutėlė kū-kū,
Kū-kū-kū.

Dainas padainavo Rozalija Kairytė, užrašė St. Kizienė.

Op op...

Op op – kas ti Nemunėlis,
Op op – kas ti Nemunėlis,
Ar tu many šauki,
Ar taip tykų vandenėlį
Pliuškindamas plauki.
Ar tu girdi balsą mano,
Graudulingą raudą,
Ar jauti, kaip gelia širdį,
Krūtinį man skauda.
Iš didžiausių nuliūdimų
Ir kančių daugybės
Dėl tėviškės sunykima
Garbės ir jos didybės.

Dainą padainavo Emilija Kairytė-Petronienė, užrašė St. Kizienė.